

M. Elizabeta:

Kastiljonskemu cvetu.

*Limbar je vsadila božja roka,
limbar divnobel na zemsko plan;
gledala nebesa so visoka
nežno rajsko cvetko noč in dan.*

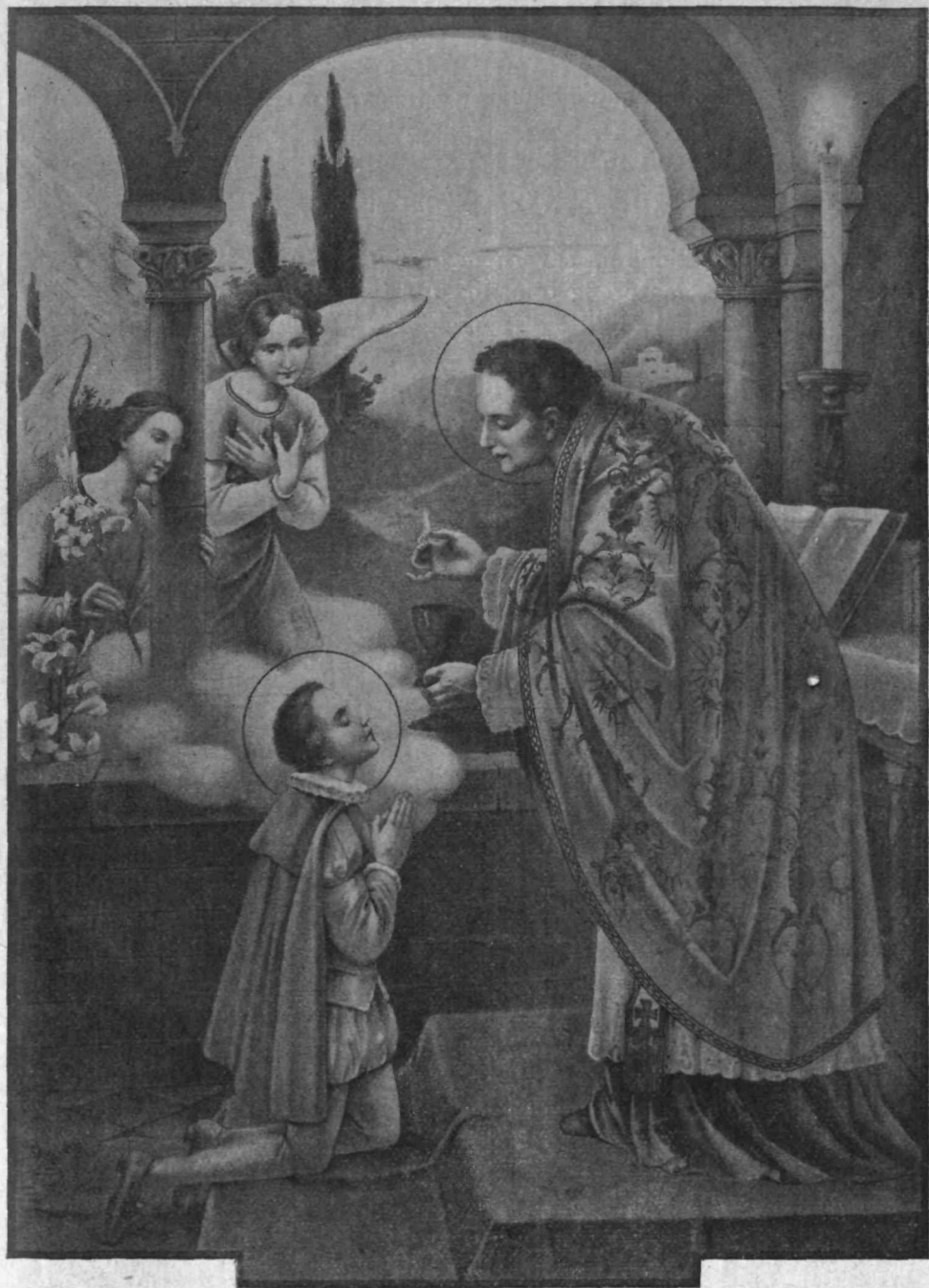
*Zlato solnce z žarki je pojilo
ta brezmadežni, deviški cvet;
zvezdno morje v noč je govorilo
o tem cvetu, ki ga nosi svet.*

*Limbar je razvijal kelih beli,
trosil je vonjavo v dol solzâ;
novi limbarji ob njem so vzcveli,
čiste duše, blagodar svetâ.*

*Polčetr stoletja je odbeglo —
zemlja še nad limbarjem strmi;
milijone src je že k pokoju leglo,
srce čisto to še v svet žari.*

*Vanje mladež upno se ozira,
limbar ta je njene duše vzor,
lepši svet ob njem se ji odpira,
čista k čistim hrepeni navzgor.*

*Dvigni jo, mladino, dvigni k sebi,
naj te čisla, ljubi iz srca,
naj nedolžna se zrcali v tebi,
o Alojzij, limbar iz neba!*

Sveti Alojzij Goncaga pri prvem svetem obhajilu.

